

Rapport

Datum: 16 november 2006
Rapportnummer: 2006/364

Klacht

Verzoeker klaagt over de handelwijze van ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant op 26 augustus 2005. Verzoeker klaagt erover dat de politie hem:

heeft aangehouden;

heeft ingesloten en gefouilleerd, terwijl een derde zich aan het politiebureau had gemeld om de boete te voldoen;

tijdens het fouilleren onzedelijk heeft betast door meerdere malen in zijn geslachtsdeel te knijpen.

Verder klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder hem bij de klachtbehandeling niet in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 26 augustus 2005 hielden de ambtenaren H. en T. van het regionale politiekorps Midden en West Brabant verzoeker staande in Tilburg, omdat hij stond gesignaleerd in het opsporings- en signaleringssysteem (OPS) vanwege een onherroepelijk vonnis tegen hem. In dit vonnis was verzoeker veroordeeld tot het betalen van een geldboete.

Verzoeker deelde de politieambtenaren hierop mee dat de tenuitvoerlegging van het vonnis was opgeschort, omdat hij tegen de uitspraak beroep in cassatie had ingesteld bij de Hoge Raad. Verzoeker wilde de boete daarom niet betalen en nodigde de ambtenaren uit om in zijn woning de hierop betrekking hebbende stukken te bekijken. Na het bestuderen van deze stukken hielden de politieambtenaren verzoeker desalniettemin aan en brachten hem over naar het politiebureau alwaar hij werd gefouilleerd en ingesloten. Nadat een derde de boete voor hem had betaald, werd verzoeker weer vrijgelaten.

2. Op 1 september 2005 diende verzoeker een klacht over het voorval in bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. De klacht werd ter behandeling overgedragen aan de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant. Bij brief van 23 september 2005 oordeelde de korpsbeheerder over de klacht.

I. Ten aanzien van de aanhouding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie hem heeft aangehouden. Hij stelt hierbij dat de politieambtenaren uit de door hem getoonde stukken hadden moeten opmaken dat de zaak nog onder de rechter was en het vonnis daarom nog niet onherroepelijk was geworden.

2. Tijdens het onderzoek legde verzoeker verschillende stukken aan de Nationale ombudsman over. Uit deze stukken blijkt onder meer het volgende.

Op 6 juli 2004 veroordeelde de kantonrechter te Breda verzoeker tot het betalen van een geldboete.

Bij brief van 30 november 2004 stuurde het Centraal Justitieel Incassobureau te Leeuwarden (CJIB) verzoeker een tweede aanmaning voor de geldboete. In deze aanmaning werd vermeld dat de uitspraak van de rechter onherroepelijk was geworden.

Bij arrest van 25 maart 2005 verklaarde het gerechtshof 's-Hertogenbosch verzoeker niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep.

Verzoeker stelde bij brief van 7 april 2005 beroep in cassatie in bij de Hoge Raad. De Hoge Raad stuurde verzoeker bij brief van 29 juli 2005 een ontvangstbevestiging. Op 3 januari 2006 verklaarde de Hoge Raad verzoeker niet-ontvankelijk in zijn beroep.

3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De politieambtenaren hadden verzoeker aangehouden, omdat hij stond gesignaleerd in het OPS. Vervolgens toonde verzoeker in zijn woning meerdere stukken aan de politieambtenaren. Uit een van deze stukken was op te maken dat het vonnis onherroepelijk was. Verzoeker bleef volhouden beroep te hebben aangetekend, maar kon dit op geen enkele wijze aan de ambtenaren aantonen, aldus de korpsbeheerder.

4. In een door de politieambtenaren H. en T. op 26 augustus 2005 opgemaakte politiemutatie is onder meer opgenomen dat verzoeker die dag rond reed in een onverzekerde auto. Bij controle bleek dat hij ook stond gesignaleerd in het OPS vanwege een nog openstaand vonnis. Verzoeker gaf aan dat hij tegen dit vonnis in cassatie was gegaan en dat hij het bewijs thuis had liggen. Hierop gingen de ambtenaren mee naar zijn woning. Verzoeker legde daar diverse brieven van onder meer het CJIB, de Hoge Raad en het gerechtshof over. Vervolgens bleek dat hij van het CJIB bij brief van 30 november 2004 een tweede aanmaning had gekregen, waarin stond vermeld dat de uitspraak onherroepelijk was geworden. Het parketnummer van deze aanmaning kwam overeen met het parketnummer waarvoor verzoeker in het OPS stond gesignaleerd, aldus de mutatie.

5.1. Op verzoek van de Nationale ombudsman deelde het arrondissementsparket te Breda mee dat verzoeker eerst op 19 augustus 2004 beroep had ingesteld bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch. Hierdoor was het appel niet ingesteld binnen de wettelijke termijn van artikel 408, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.1.).

Het vonnis was daarmee van rechtswege onherroepelijk geworden. Verzoeker werd bij brief van 1 september 2004 in kennis gesteld van het feit dat hij te laat beroep had ingesteld en de executie niet werd opgeschort, aldus het arrondissementsparket.

5.2. Het arrondissementsparket stuurde de Nationale ombudsman een afschrift toe van de brief aan verzoeker van 1 september 2004. In deze brief is onder meer opgenomen dat verzoekers appel te laat was ingesteld. Op grond van artikel 557, derde lid, onder sub 2 van het Wetboek van Strafvordering, was de executie van het vonnis niet opgeschort (zie Achtergrond, onder 1.2.).

Beoordeling

6. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen.

Ingevolge artikel 572 en 573 van het Wetboek van Strafvordering dienen onherroepelijke vonnissen waarbij een verdachte is veroordeeld tot betaling van een geldboete, in beginsel en zodra mogelijk door of vanwege het Openbaar Ministerie ten uitvoer te worden gelegd. Bij gebreke van tijdige betaling kan de vervangende vrijheidsstraf ten uitvoer worden gelegd (zie Achtergrond, onder 1.3. en 1.4.).

Het CJIB vaardigt hiertoe een arrestatiebevel uit. Tevens kan signalering in het OPS plaatsvinden. De politie dient het arrestatiebevel ten uitvoer te leggen (zie Achtergrond, onder 2.).

7. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat verzoeker niet tijdig hoger beroep heeft aangetekend tegen het geldboetevonnis van 6 juli 2004. Hierdoor had het hoger beroep geen schorsende werking. Het arrondissementsparket te Breda heeft dit bij brief van 1 september 2004 aan verzoeker meegedeeld. Na meerdere aanmaningen aan verzoeker te hebben verstuurd, waarop eveneens stond vermeld dat het vonnis onherroepelijk was, heeft het Openbaar Ministerie verzoeker ter executie gesignaleerd in het OPS.

Bij een politiecontrole op 26 augustus 2005 bleek dat verzoeker stond gesignaleerd in het OPS. Omdat verzoeker de onherroepelijkheid van het vonnis betwistte, zijn de politieambtenaren ter verificatie met verzoeker meegegaan naar zijn woning. Toen zij daar een tweede aanmaning van het CJIB aantroffen met daarop de mededeling dat het vonnis onherroepelijk was, hebben zij verzoeker aangehouden en overgebracht naar het politiebureau.

8. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie in beginsel mag uitgaan van de juistheid van de gegevens in het OPS. Als er twijfel bestaat over de juistheid van de

gegevens, zoals in dit geval, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie onderzoek moet doen dat op dat moment mogelijk is. In dit geval is de politie met verzoeker mee naar huis gegaan om te beoordelen of er sprake was van een misverstand. In het dossier van verzoeker zat echter een brief van het CJIB waarin stond vermeld dat het vonnis onherroepelijk was. Omdat verzoeker niet wilde betalen, konden de politieambtenaren verzoeker op grond van deze informatie aanhouden ter executie van het geldboetevonnissen. Hiermee hebben zij het verbod van onrechtmatige vrijheidsbeneming niet geschonden.

Overigens had verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij tijdens het onderzoek heeft meegedeeld, kunnen weten dat het vonnis onherroepelijk was. Dit is hem bij brief van 1 september 2004 door het arrondissementsparket te Breda meegedeeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het insluiten en fouilleren

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat de politie hem heeft ingesloten en gefouilleerd, terwijl een derde zich aan het politiebureau had gemeld om de boete te voldoen.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij deelde hierbij mee dat in de klachtformulering van de Nationale ombudsman werd gesuggereerd dat verzoeker werd ingesloten en gefouilleerd, *terwijl* een derde zich aan het politiebureau had gemeld om de boete te voldoen. Volgens de korpsbeheerder werd verzoeker echter na zijn aanhouding ingesloten, *in afwachting van* een derde die aan het bureau de boete zou komen betalen. Voor de insluiting is hij onderworpen aan een insluitingsfouillering. Na betaling van de boete werd verzoeker in vrijheid gesteld, aldus de korpsbeheerder.

3. Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat hij is ingesloten, terwijl een derde aan de poort van het politiebureau stond. De politieambtenaren zouden hem vervolgens hebben gevraagd of hij ermee akkoord ging dat de boete door een derde werd betaald. Nadat verzoeker hiermee instemde, werd hij alsnog ingesloten, aldus verzoeker.

Beoordeling

4.1. Het klachtonderdeel over de insluiting wordt eveneens getoetst aan het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming, zoals hiervoor onder II.6. omschreven.

De tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis dient in beginsel plaats te vinden in een huis van bewaring (HvB). Niet altijd echter kan plaatsing in een HvB en overbrenging daar naartoe onmiddellijk na de aanhouding van een veroordeelde geschieden. Wanneer

onmiddellijke plaatsing in een HvB niet mogelijk is, is het redelijk dat de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis begint op een politiebureau, in afwachting van (zo spoedig mogelijke) plaatsing in een HvB (zie Achtergrond, onder 2.).

4.2. Wat betreft het klachtonderdeel over de foullering merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft eenieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam. Het onderzoek aan het lichaam betekent een inbreuk op dit grondrecht, dat is neergelegd in artikel 11 van de Grondwet (zie Achtergrond, onder 3.1.1.). Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt. Ten aanzien van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is in artikel 15, vierde lid, van de Grondwet meer in het algemeen bepaald dat zij kunnen worden beperkt in de uitoefening van hun grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt (zie Achtergrond, onder 3.1.2.). Ook in artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet (zie Achtergrond, onder 3.2.).

Aangezien door foullering inbreuk wordt gemaakt op de hiervoor aangeduide grondrechten is daarvoor een wettelijke legitimering vereist (zie Achtergrond, onder 3.3. en 3.4.).

Dit onderzoek aan de kleding, dat voorafgaat aan het insluiten van personen in een politiecel, betreft een veiligheidsfoullering en is gebaseerd op artikel 28, eerste lid, van de Ambtsinstructie. Deze foullering is te beschouwen als een maatregel in het belang van de veiligheid op het politiebureau en ter bescherming van de in te sluiten persoon en mag standaard worden verricht.

5. Gelet op het bovenstaande kon verzoeker worden ingesloten op het politiebureau totdat de derde de zaak met de politie had afgehandeld door de boete te betalen. De insluitingsfoullering mocht daarbij standaard worden verricht. Hiermee was de vrijheidsbeneming terecht en hebben de politieambtenaren niet gehandeld in strijd met het recht op onaantastbaarheid van het lichaam.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het onzedelijk betasten

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoeker erover dat de politie hem tijdens het foulleren onzedelijk heeft betast door meerdere malen in zijn geslachtsdeel te knijpen.

Verzoeker stelt hierbij dat tijdens het fouilleren van de voorkant van zijn broek links twee keer in zijn geslachtsdeel is geknepen. Later gebeurde dit aan de rechterkant nog een keer. Nu dit meerdere keren gebeurde, kon het geen foutje zijn geweest, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Voor zijn motivering verwees hij naar de bijgevoegde verklaringen van de betrokken politieambtenaren He. en K. van 24 februari respectievelijk 1 maart 2006. In de verklaringen was opgenomen dat de ambtenaren zich de foullering van verzoeker op 26 augustus 2005 niet meer konden herinneren. Wel deelden zij mee dat het bij een insluitingsfoullering normaal is om vooral bij de liezen goed te voelen omdat daar gemakkelijk iets is te verbergen, aldus de verklaringen.

Beoordeling

3. Nu de betrokken politieambtenaren zich het voorval met verzoeker niet konden herinneren, is het niet meer mogelijk om de wijze waarop verzoeker stelt te zijn gefouilleerd, vast te stellen.

Met betrekking tot dit onderdeel van de onderzochte gedraging onthoudt de Nationale ombudsman zich om die reden van een oordeel.

IV. Ten aanzien van het niet horen tijdens de klachtenprocedure

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ten slotte over dat de korpsbeheerder hem bij de klachtbehandeling niet in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Van de gelegenheid om te worden gehoord werd om praktische redenen afgezien. De registraties in de Bedrijfsprocessensystemen van de politie waren inhoudelijk van dien aard en duidelijkheid, dat deze voldoende informatie boden om de klacht van verzoeker direct af te handelen, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van een handeling of beslissing, betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord.

Voor de behandeling van klachten is dit vereiste vastgelegd in artikel 9:10 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb; zie Achtergrond, onder 4.). De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de klachtprocedure. Zo kan het horen onder meer bijdragen aan het herstel van geschonden vertrouwen.

Ingevolge het bepaalde in artikel 9:10, eerste lid, Awb stelt het bestuursorgaan de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in de gelegenheid te worden gehoord. Het tweede lid van dit wetsartikel geeft aan dat van het horen van een klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is of in geval de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.

4. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat de korpsbeheerder verzoeker tijdens de klachtbehandeling niet in de gelegenheid heeft gesteld om te worden gehoord. Als reden hiervoor gaf de korpsbeheerder aan dat de door hem vergaarde informatie hem voldoende duidelijkheid bood om de klacht direct af te handelen. Dit is echter geen grond om af te zien van de hoorplicht. Hiermee heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met hoofdstuk 9 Awb.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant is niet gegrond ten aanzien van de aanhouding en de fouillering.

Ten aanzien van het onzedelijk betasten wordt geen oordeel gegeven.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant is gegrond, wegens schending van het vereiste van hoor en wederhoor.

Onderzoek

Op 3 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Tilburg, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant en een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant (de burgemeester van Tilburg).

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de korpsbeheerder, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd aan twee politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor strafrechtelijk politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Breda over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de korpsbeheerder en aan de hoofdofficier van justitie te Breda een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. De verzoekschriften van verzoeker van 29 september en 18 november 2005 met bijlagen.
2. Het standpunt van de korpsbeheerder van 26 april 2006 met bijlagen, waaronder de politiemutatie van 26 augustus 2005 en de verklaringen van de betrokken ambtenaren He. en K.
3. Nadere informatie van verzoeker van 1 februari 2006 met bijlagen.
4. De reacties van verzoeker van 13 mei en 1 augustus 2006 met bijlagen.
5. De reactie van de hoofdofficier van justitie te Breda van 21 september 2006 met daarbij de aan verzoeker gerichte brief van 1 september 2004 van het arrondissementsparket te Breda.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1. Artikel 408, derde lid

"Het hoger beroep moet binnen veertien dagen na de einduitspraak worden ingesteld indien:

- a. de dagvaarding om op de terechtzitting te verschijnen of de aanzegging of oproeping voor de nadere terechtzitting aan de verdachte in persoon is gedaan of betekend;
- b. de verdachte op de terechtzitting of nadere terechtzitting is verschenen;
- c. zich anderszins een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting of van de nadere terechtzitting de verdachte tevoren bekend was."

1.2. Artikel 557

"1. Voor zoover niet anders is bepaald, mag geen beslissing worden ten uitvoer gelegd, zolang daartegen nog eenig gewoon rechtsmiddel openstaat en, zoo dit is aangewend, totdat het is ingetrokken of daarop is beslist.

2. Is een mededeling als bedoeld in artikel 366 voorgeschreven, dan kan de tenuitvoerlegging van het vonnis of arrest geschieden na de betekening van die mededeling. Bij vonnissen of arresten bij verstek gewezen, waarbij zodanige mededeling niet hoeft te geschieden, kan de tenuitvoerlegging geschieden na de uitspraak. Door verzet, hoger beroep of beroep in cassatie wordt de tenuitvoerlegging geschorst of opgeschort.

3. De laatste volzin van het tweede lid geldt niet:

1°. voor bevelen bij het vonnis of arrest verleend, die dadelijk uitvoerbaar zijn;

2°. indien naar het oordeel van het openbaar ministerie vaststaat dat het rechtsmiddel na het verstrijken van de daarvoor gestelde termijn is aangewend, tenzij op verzoek van degene die het middel aanwendde, en na zijn verhoor, indien hij dit bij het verzoek heeft gevraagd, de voorzieningenrechter van het gerechtshof of de rechtbank anders bepaalt."

1.3. Artikel 572, eerste lid

"De tenuitvoerlegging van vonnissen of arresten, houdende veroordeling tot geldboete (...) geschiedt door of vanwege het openbaar ministerie dat de zaak aanhangig heeft gemaakt."

1.4. Artikel 573

"1. Bij gebreke van volledige betaling binnen de ingevolge artikel 561 bepaalde termijn wordt het verschuldigde bedrag, vermeerderd met de verhogingen voorzien in artikel 24b van het Wetboek van Strafrecht, na voorgaande schriftelijke waarschuwing, op de voorwerpen van de veroordeelde verhaald. In verband met het verhaal kan woonplaats

worden gekozen ten parkette van het openbaar ministerie dat met de tenuitvoerlegging is belast.

2. Het met de tenuitvoerlegging belaste openbaar ministerie kan van het nemen van verhaal afzien.

3. Is volledig verhaal onmogelijk gebleken of daarvan met toepassing van het vorige lid afgezien, dan wordt, na voorgaande schriftelijke waarschuwing, de vervangende vrijheidsstraf ten uitvoer gelegd.

(...)"

2. Aanwijzing executie (vervangende) vrijheidsstraffen, taakstraffen, geldboetes, schadevergoedings- en ontnemingsmaatregelen van het College van procureurs-generaal van 1 augustus 2003, Stcrt 2003, 16

"3. Afbakening bevoegdheden

(...)

Het CJIB is bevoegd tot het, namens de officier van justitie, uitvaardigen van arrestatiebevelen ter tenuitvoerlegging van (vervangende) vrijheidsstraf.

(...)

5.1.2 Incassofase algemeen

Indien verhaal niet tot (voldoende) resultaat leidt, wordt een arrestatiebevel uitgevaardigd om vervangende hechtenis ten uitvoer te leggen. Tevens kan signalering in het OPS plaatsvinden.

(...)

8. Tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis en lijfswang

(...)

Gelet op de penitentiaire beginselenwet (...) dient tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis in beginsel plaats te vinden in een HvB (huis van bewaring; N.o.). Niet altijd echter kan plaatsing in een HvB en overbrenging daar naartoe onmiddellijk na de aanhouding van een veroordeelde geschieden. Wanneer onmiddellijke plaatsing in een HvB niet mogelijk is, is het redelijk dat de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis wordt aangevangen op een politiebureau, in afwachting van (zo spoedig mogelijke) plaatsing in een HvB.

(...)

9.1 Uitvaardigen arrestatiebevel

De tenuitvoerlegging van arrestatiebevelen geschiedt door rechtstreekse aanbieding van het arrestatiebevel door het CJIB aan de politie in wier regio de woon- of verblijfplaats van de veroordeelde is gelegen, nadat de noodzakelijke verificaties hebben plaatsgevonden.

(...)

In beginsel dient de politie het arrestatiebevel binnen drie maanden ten uitvoer te leggen.

(...)

10.3. Afhandeling OPS-signalering door de opsporingsinstantie

Bij aanhouding op grond van een OPS-signalering handelt de betreffende opsporingsinstantie de zaak af op dezelfde wijze als beschreven bij de afhandeling van arrestatiebevelen."

3. Insluitingsfouillering

3.1. Grondwet

3.1.1. Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

3.1.2. Artikel 15, vierde lid

"Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

3.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3. Artikel 9, vierde lid, van de Politiewet 1993

"Bij algemene maatregel van bestuur of krachtens algemene maatregel van bestuur bij ministeriële regeling worden regels gegeven omtrent maatregelen waaraan rechtens van hun vrijheid beroofde personen met het oog op hun insluiting kunnen worden onderworpen, voor zover dit noodzakelijk is in het belang van hun veiligheid of de veiligheid van anderen. De algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld op voordracht van Onze Ministers van Justitie, en van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, in overeenstemming met Onze Minister van Defensie voor zover het de Koninklijke marechaussee betreft."

3.4. Artikel 28, eerste lid van de ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (Besluit van 8 april 1994; Stb. 275, in werking getreden op 1 april 1994

"De ambtenaar onderzoekt de ingeslotene direct voorafgaand aan de insluiting op het politie- of brigadebureau, door het aftasten en doorzoeken van diens kleding op de aanwezigheid van voorwerpen die tijdens de insluiting een gevaar voor de veiligheid van de betrokkene of voor anderen kunnen vormen."

4. Artikel 9:10, eerste en tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht

"Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord."

"Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord."